

Publicerad 2006-11-06 20:59 av Esset

Jag lyssnade

Humanist, det sa han att han var. Han slet korset från kedjan runt min hals, och kastade ut det genom fönstret. Predikan om människan, om vår kapacitet som individer (som maskiner, som gener, som egoister). Jag lyssnade.

Han hade rätt, sa han. Det var vetenskap, det var bevisat, det var SURVIVAL OF THE FITTEST (och jag var inte en av dom). Han slet hjärtat ur min kropp och kastade ut det genom fönstret.

Jag lyssnade.

Realist, det var han. Förälskelse är psykos och tid är pengar. Det finns en objektiv sanning, och han satt inne med den. Han tog mina drömmar och kastade ut dem genom fönstret.

Jag lyssnade.

Elitist. Överlägsenhet och förakt mot det svaga. Jag kunde inte lyssna, för han tog tag i mig och kastade ut mig genom fönstret.

Där låg min tro, där låg mitt hjärta, där låg mina drömmar. Jag plockade upp dem.

(Jag lyssnade.)

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Esset med Poeter.se id #4162 innehar upphovsrätten